

Kraftige buh-råb til instruktøren

Landestheaters skuespilchef er kendt for sine statiske opsætninger. Det går nu ud også ud over operaen »Den flyvende Hollænder«. Sangernes præstationer er dog fremragende.

ANMELDELSE

Lars Geerdes

lg@fla.de

Flensborg. Man ser ikke et skib på scenen, som det ellers er kutyme, når tæppet åbner sig under Ouverturen til »Den flyvende Hollænder«. Til gengæld ser man en stor salon, som er befolket af en flok åbenbart meget trætte mandfolk. I baggrunden er der et stort hul i væggen, som åbner op for et blik ind i et andet univers, der er domineret af en stor trappe. De dystre og velkendte toner fra symfoniorkestret illustrerer på smuk vis den mørke atmosfære på scenen, og spændingen stiger blandt publikum, der lørdag aften overværrer premieren til Wagners romantiske opera i Flensborg Teater.

Man kan med rette have en kritisk holdning til Richard Wagner. Som menneske var han gennemsyret af antisemitisme og generelt en problematisk personlighed. Som komponist havde han vovemod og en evne til at skabe geniale værker. En anmeldelse skal dog ikke diskutere komponistens holdninger, men beskæftige sig med den aktuelle forestilling.

Schleswig-Holsteinisches Landestheater satser på en anderledes fortolkning af »Den flyvende Hollænder« ved at overlade opgaven til skuespilchef Wolfram Apprich. Og det kan mærkes. Desværre.

Stive skuespillere

Apprich er i forvejen kendt for, at det er ordene, der er det vigtigste i hans opsætninger. Skuespillerne skal ofte agere meget stive, der er næsten ingen bevægelse, og scenografien bliver tit reduceret til det allermest nødvendige.

På samme måde tager han sig af denne opera. Efter det første gode indtryk, man får under Ouverturen, går det straks ned ad bakke. Styrmanden går rundt i sko med absurd høje plateausåler. Måske fordi tenoren Fabian Christen ikke er særlig høj, men hvis det var et problem, kunne man have løst det på en mere elegant måde. I den mundering bliver styrmanden (og den stakkels sanger) direkte latterliggjort. Under styrmandens smukke arie skal Fabian Christen ovenikøbet agere på en mærkelig grov og uforståelig måde. Hvad skal det være godt for?

I det hele taget er der mange de-

Kvindekoret er placeret på et stillads, der ligner en vokstavle i en bikube. Herfra iagttager havnebyens kvinder det første møde mellem Senta (Anna Schoeck, t.v.) og Hollænderen (Kai-Moritz von Blanckenburg). Til højre ses Sentas amme, Mary (Eva Schneidereit). Foto: Henrik Matzen

taljer, hvis mening forbliver uklar. Matrosernes tøj er et vildt sammensurium. Der er bare ingen, der ser ud som sømand. Det gør kaptajnen i øvrigt heller ikke.

Bikube på scenen

Korkvinderne i anden akt bærer til gengæld stort set ens påklædning. De er placeret på et kæmpestort stillads, der ser ud som en vokstavle i en bikube, mens de synger om, at de spinder om kap. Operaen opføres jo på tysk og derfor synger de »Summ' und brumm' ...«. Er instruktøren blevet inspireret til bikuben, fordi man på tysk associerer »summen« og »brummen« med flittige honningbier? En sådan sproglig joke kunne man måske grine ad for en stund, men stilladset bliver stående gennem hele akten, så alle andre aktører er tvunget til at klatre og kravle igennem det på den mest absurde måde.

Stilladset er forsvundet i tredje akt, men bliver ikke erstattet af noget andet. Et stort hvid lærred dominerer nu scenens baggrund, og foran det står koret stive som stenstøtter, mens det synger om fest og dans. Instruktøren er immervæk så konsekvent, at heller ikke gyserscenen, når de hollandske spøgelses vågner, udløser større armbevægelser. Og

RESÜMEE

Hätte das Schleswig-Holsteinische Landestheater Richard Wagners Oper »Der fliegende Holländer« konzertant aufgeführt, wäre der Jubel nach der Premiere am Sonnabendabend in Flensburg wohl unendlich gewesen.

Ein herausragendes Sängerensemble und ein ebenso aufspielendes Sinfonieorchester unter der Leitung von Generalmusikdirektor Peter Sommerer sorgen für musikalischen Hochgenuss, der denn auch mit stehenden Ovationen gefeiert wurde.

Die von Schauspielregisseur (!) Wolfram Apprich gestaltete Inszenierung war jedoch statisch, langweilig sowie in Teilen unverständlich und absurd. Kräftige Buh-Rufe gab es daher für ihn, als er sich nach der Vorstellung dem Publikum zeigte.

dog: En korsanger ser ud som Karl Marx og rækker på et tidspunkt en knytneve i vejret.

Hele opsætningen er altså ret kedelig, uigennemskuelig og absurd. At man alligevel ikke går helt skuf-

fet hjem efter denne forestilling, skyldes det fine sangerensemble. Kai-Moritz von Blanckenburg (Hollænderen), Anna Schoeck (Senta), Markus Wessiack (Daland), Adrian Xhema (Erik), Eva Schneidereit (Mary) og Fabian Christen (Styrmand) leverer uden undtagelse fremragende sangpræstationer. Koret, instrueret af Bernd Stepputis, byder som sædvanlig på en stærk oplevelse, og sidst, men ikke mindst, er symfoniorkestret, dirigeret af Peter Sommerer, ren ørefryd. Hvis Landestheater havde valgt en koncertant opførelse af »Den flyvende Hollænder« på dette niveau, ville anmelderen nok have bedømt den til fem flueben.

Premieregæsterne kvitterede musikernes præstationer med stående bifald. Da instruktøren kom på scenen, blev han dog modtaget med nogle kraftige buh-råb.

Næsten som i Bayreuth.

Schleswig-Holsteinisches Landestheater: Der fliegende Holländer. Opera af Richard Wagner med libretto af komponisten. Instrueret af Wolfram Apprich, dirigeret af Peter Sommerer. Premiere lørdag aften i Flensborg Teater.